

Consideram absolutament inversemblant relacionar-lo amb el nom de vent llebeig, que no és aràbic, però es va arabitzar, amb la forma *labağ*, perquè no existeix un verb aràbic corresponent que hagués donat peu a formar un participi **mablûğa*.

Potser transposició d'un **mablûğa* (sota la influència de *Búger*, etc.) si bé tampoc això no convenç car l'arrel *blğ* (Belot 14; Dozy I, 108) és poc vivaç en l'àrab comú (sembla resultant d'un manlleu hispànic, cf. ll. *pessulum* i port. *fechar*) i Dozy la documenta en el sentit de «fermer une porte», «serrure de bois» només en la forma II i el participi d'aquesta seria *mubállağa* no pas *mablûğa*. Tampoc no hi ha arrel *brğ* (almenys no amb caràcter verbal), ni es coneixen noms de persona gaire semblants. Potser més aviat pre-romà, com ho deu ésser *Búger* judicant per la terminació *‘er*.

Complicat i molt hipotètic seria partir de *malbûsa* 'vestida, recoberta', participi femení de la vivaç arrel *lbs*, que a Algèria s'usa en masculí; *Málbûs* com a nom o malnom de persona (*Gouv. Gen. Alg.*, no en Hess); com que amb els noms hipocorístics en *-ûs* alternen els ens *-ûš*, no menys freqüents (com documenta Littmann); no fóra ben inconcebible que per analogia dels hipocorístics, creant-se una variant *Malbuša*, s'hagués alterat en *-uša* sota la influència del veí *Trebalúger*.

MANACOR (municipi i ciutat, Mall. 29, f-7)

Mossèn Antoni Maria Alcover, en el butlletí del *Diccionari*,⁸ al referir-se a la butlla del Papa Inocenci IV, on el nom de Manacor ve registrat *Monachor*, diu que «això suscita a mon company de redacció, En Francesc de B. Moll la idea de si *Monachor* seria, com Termenor de Petra, i Formentor de Pollença, una forma de genitiu plural de *MONACHUS-MONACHORUM*, com Termenor de *Termenorum* (sic), Formentor de *Frumentorum*. La dificultat estaria en la *-or*, desinència, que en *Formentor* i *Termenor* és tancada i en *Monacor* és oberta, dificultat que faria desaparèixer pel que diu el professor Guarnerio, dins la seua *Fonologia Romanza*, que hi ha tradició, dins quasi tots els països llatins, de pronunciar obertes totes les *e* i les *o* llatines, siguin llargues, siguin breus. ¿Consta enlloc que hi hagi hagut monjos a Manacor, abans de la dominació islamita? Explícitament no, però molt bé podrien ésser els monjos agustinians, procedents d'Àfrica, de les basíliques del Port i de Son Peretó».⁹ Coromines troba que avui tot això ha quedat antiquat.

8. *Diccionari Alcover-Moll*, fasc. xiv, 1925, p. 63. En aquests moments l'obra duu el seu nom natural: *Diccionari de la llengua catalana*.

9. Vid. «Anuari de l'IEC», 1909-1910, pp. 26 i ss., per Joan RUBIÓ I BELLVER, *Troballa d'una basílica cristiana a les immediacions del port de Manacor*, i «Anuari de l'IEC», 1915-1920, pp. 738-746, per Joan AGUILÓ.